

--- ณ เมืองโซชิงาโอกะ ซึ่งถูกปิดมานานของยามคำคืนลงและหลับไหลอยู่

ณ เขตที่อยู่อาศัยในยามดึกสงัดซึ่งจมลงสู่ความมืดสิ้นน้ำเงินเข้ม เด็กสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นอย่างไม่
มีปีไม่มีขลุ่ย

เด็กสาวผู้บินลงมายังยอดเสาไฟฟ้าอย่างพลັวไหวไม่เกิดเสียงนั้น เธอมีอวางแนบไปกับสะโพกที่ผอม
เพรียว และทอดสายตามองเมืองยามคำคืนอย่างช้าๆ จากนั้นก็เปิดเผยรอยยิ้มที่ซ่อนไว้ออกมา

"เป็นเมืองที่สงบดีจริง.... ฮีฮี ไม่คิดเลยนะว่ที่แบบนี้จะกลายเป็นเวทีการต่อสู้ของฉัน" ที่มีของเธอ
ซึ่งพูดออกมาในลักษณะเหมือนร้องเพลง มีคทารูปร่างแปลกประหลาดถูกถือไว้อยู่

"พริมาอีกคนที่อยู่ที่ไหนสักแห่งในเมืองนี้ช่างน่าสงสารจริงนะ.... เพราะต้องมาสู้กับฉันคนนี้ ผู้สมบูรณ์
แบบที่สูดนับตั้งแต่มีการก่อตั้งเซนต์ แอสพาร์สขึ้นมา"

"จริงด้วยครับ คุณหนูเปรียบดังดวงดาวอันส่องประกายเจิดจรัสครับ!" เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นจากที่
ไหนก็ไม่ทราบ รวากับว่าจะตอบเสียงพึมพำนั้น

"ใช่แล้ว ฉันไม่มีทางแพ้ใครทั้งสิ้น" เด็กสาวพยักหน้ากับเสียงชายคนนั้น ดวงตาสีมรกตสองประกาย
ระยิบระยับ

"อาเธอร์ จงดูให้ดี ดูการที่หยาดแห่งดวงดาวทั้งหมดที่ตกลงมายังเมืองนี้จะกลายเป็นของฉันคนนี้ให้ดี
ละ---!"

第三話 「ほこりあるスピニア」

บทที่สาม : สปีเนียผู้ภาคภูมิ

เดือนกรกฎาคมซึ่งหน้าฝนก็สิ้นสุดลงแล้ว ผมเดินก้าวเท้าเร็วอยู่ในโรงเรียนยามหลังชั่วโมงเรียนจบ
ลง ทุกครั้งที่ผมก้าวเท้าเดินไป ถูจากร้านสะดวกซื้อที่อยู่ในมือก็ส่งเสียงกรอบแกรบดังออกมา

"กระดาษลายสี กรรไกร กาว แล้วก็สก๊อตเทป.... เท่านั้นก็เรียบร้อยแล้วละมัง" ผมอ่านบันทึกพิมพ์
ออกมา พลังเลี้ยวมุมอาคารไป ก็พบกับเด็กสาวอยู่ตรงหน้าใกล้นิดเดียว จนผมเกือบจะชนเข้า

"อะ โทษที"

"ไม่เป็นไร" เด็กสาวที่ตอบกลับมามีไม่สนใจนักนั้น อยู่ในชุดไปรเวทและใส่แว่นอยู่ เป็นเด็กสาวที่
ผมไม่รู้สีกว่าเคยเห็นมาก่อนเลย ใส่ชุดไปรเวทอยู่อย่างนี้ อาจไม่ใช่นักเรียนก็ได้ เธอยืนหลังตรงอยู่
ริมผนัง ดูเหมือนว่าจะรอใครสักคนอยู่

เด็กสาวซึ่งมีคว้นสวยได้รูปน่าประทับใจนั้น มองมาทางผมอย่างดูท่าทางประหลาดใจ ทรงผมโพนิ
เทลยาวพลັวไหวไปตามจังหวะที่เธอเอียงคอสงสัยว่า "มีอะไรหรือ?"

"อ่า เปล่า ไม่มีอะ..."

"งั้นหรือคะ" เธอเขิดคางขึ้นอย่างไม่พอใจ แล้วกลับสู่ท่าทางเดิม จะหมายความว่า "ถ้าไม่มีธุระก็รีบๆ
ไปซะ" งั้นหรือ? ดูท่าจะเป็นคนที่เข้มแข็งใช่เล่นนะ... ตอนที่ผมคิดพาลงเดินสวนกับเธอนั่นเอง ก็มี

เสียงใครสักคนที่วิ่งมาจากข้างหลังดังตึงตึงขึ้น

"คุณหนูคร้า--บ! กรุณารอดด้วยคร้า-บ!!" โครม! การพุ่งชนดังกล่าวก้าวเข้ามาสู่หลังของผม ผมเลยชนเข้ากับเด็กสาวที่เมื่อกี้หลุดสำหรับหลบได้แล้วเข้าจิ้งๆ

"เอ๋? หวา!"

"ว้าย!" และในตอนนั้นเอง ผมก็ล้มลงไปยังทางเดินพร้อมกับเด็กสาวคนนั้น

"เจ็บๆ...." ศอกกระแทกเต็มๆเลย... เอาเหอะ ก็ยังดีที่หัวไม่ได้กระแทกอะไรนะ ว่าแต่ รู้สึกว่าข้างล่างหัวมันนุ่มแบบแปลกๆ....?

"ค คุณหนู! ขอประทานโทษครับ!" อยู่ๆผมก็ได้ยินเสียงดังบริเวณหู ผมหันหลังไปด้วยความคิดว่าอะไรนะ!? แล้วผมก็เห็นชายที่กำลังก้มหัวคำนับปะหลกๆ โดยมีมือดีพื้นอยู่ ดูเหมือนว่าคนที่พุ่งเข้ามาชนจากข้างหลังก็คือชายคนนี้นั่นเอง

"ขอประทานโทษอย่างสุดซึ้งครับ! กระผมคิดว่าจะต้องรีบวิ่งตามคุณหนูให้ทัน จึงไม่ได้ระวังดูข้างหน้าเท่าไรนัก! ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรใช่ไหมครับ!" ชายคนนั้นว่าขณะที่หันมาหาผมแล้วก้มหัวปะหลกๆอยู่ไม่ขาดตอน

"ไม่หรอก...."

"การทำให้คุณหนูผู้ล้ำค่ามีบาดแผลนั้น เป็นความประมาทครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมัทสึดะคนนี้...."

"ผิดคนแล้วละ"

"หahaha!?" ดูท่าจะตกใจมากทีเดียว ชายคนนั้นกระโดดเต็งถอยหลังไปทั้งที่ยังอยู่ในท่านั่งคุกเข่า ดูคล่องแคล่วอย่างประหลาดๆแฮะ

ผมก้มมองลงอย่างไม่ตั้งใจ ก็เห็นเด็กสาวคนเมื่อกี้ยังนั่งนิ่ง และเงยหน้ามองทางผมด้วยใบหน้าที่สับสนงงวย คุณหนูที่ว่าเนี่ย เธอคนนี้...สินะ?

"ไม่เป็นไรใช่ไหม?"

"เอ๋? ค่ะ" พอผมยื่นมือออกไป เธอก็ตอบอย่างดูเหม่อๆชอบกล แต่การยืนขึ้นของเธอก็ไม่มีท่าทางงุ่มง่ามอะไร ดูท่าจะไม่มึนบาดแผลนะ โชคดีจัง

ตอนที่ผมว่าจะหยิบถุงจากร้านสะดวกซื้อที่ตกอยู่ข้างๆแล้วเดินจากไปนั่นเอง เด็กสาวก็ตกใจแล้วร้องเรียกให้ผมหยุด

"เดี่ยวสิคุณ รอก่อน"

"เอ๋?"

"เมื่อก็ เห็นไข่มุข" เด็กสาวพูด

"...เห็นนะ อะไร?" พอผมถามกลับเพราะไม่เข้าใจเหตุผล คิ้วหนาก็กระตุกก็ก

"ชุดชั้นใน"

"เห?"

"จะบอกว่าชุดชั้นในเป็นนามธรรมเกินไปจึงไม่เข้าใจอย่างนั้นหรือ? ...ได้ค่ะ ฉันฉันจะพูดชัดๆ ฉันกำลังถามว่าคุณเห็นกางเกงในของฉันไหม"

"กาง...!? เปล่าๆ ไม่เห็นๆ" อยู่ๆก็พูดอะไรออกมาเนี่ย?

"โกหกเดี๋ยวนี้ค่ะ ระยะเผาขนขนาดนี้ ยังไงก็ต้องเห็นแน่ๆค่ะ คุณเอาหน้าเข้าประคบบนต้นขาของฉันนี่ค่ะ" พอถูกว่าฉัน ผมก็รู้สึกขึ้นมาว่ามีอะไรสั่นอย่างสั่นที่นุ่มนวลแบบแปลกๆกับสีชมพูมันอยู่ใกล้สุดๆเมื่อก็ แต่ผมถูกเสียงดังของชายคนนั้นดึงความสนใจไป ภาพพวกนั้นเลยไม่เข้าสู่สายตาสักนิดเดียว

"เปล่าๆนะ จริงๆ..." ไม่เห็นจริงๆ ก่อนจะได้พูด เด็กสาวก็สวมคำพูดขึ้นมา

"ไม่ค่ะ คุณเห็น กระโปรงฉันพลิกเปิดมาถึงสะโพก หน้าของคุณก็อยู่บนต้นขาของฉัน ไม่มีทางที่จะไม่เห็นหรอกค่ะ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น..." ผมถูกจ้องเขม็ง

"จะบอกว่าไม่ใส่ใจเลยสักนิดหรือคะ? ไม่มีทางเป็นไปได้หรอกค่ะ"

"...หา?"

"ฉันกำลังบอกว่า มันแปลกค่ะ ที่คุณเห็นกางเกงในของฉันแล้วไม่มีทั้งท่าทางตอบใดๆ ไม่มีทั้งความรู้สึกบ้างเลยแบบนี้" เออ สรุปว่า... จะบอกว่าไม่ใช่เรื่องที่เห็นกางเกงใน แต่เป็นเรื่องที่ผมไม่มีการตอบโต้ใดๆที่แปลกสินะ? เด็กสาวเริ่มเอามือจับคางแล้วพูดพึมพำอยู่ข้างหน้าผมที่พูดอะไรไม่ออก

"ท้าวๆไปแล้ว จะต้องหน้าแดงแล้วขอโทษ หรือไม่ก็ตกตะลึงจนเลือดกำเดาไหลเป็นสาย พวกนี้น่าจะเป็นกิริยาพื้นฐานแท้ๆ แต่นี่กลับอยู่เฉยๆ... ไข่ ประหลาดจริงๆด้วยสิ"

"หา....."

"หรือว่า นี่คือการท้าทายที่ส่งให้ฉันหรืออย่างไรกัน จะบอกว่าจงท้าทายต่อปรีศนาของกางเกงในและลองวิจัยดูสิ อย่างนั้นหรือ? น่าสนใจดีนี่นา ฮีฮีฮี...." คราวนี้เธอเริ่มยิ้มออกมาละ.... พอผมถอยหลังไปราวๆสามก้าวในใจ ชายคนเมื่อก็ก็แนบตัวไปกับพื้นที่ทั้งๆที่ยังอยู่ในท่านั่งคุกเข่าเพราะอะไรสักอย่าง

"คะ คุณหนูครับ การที่สาววัยแรกแย้มมาพูดว่ากางเกงใน กางเกงใน ข้าๆกันเช่นนั้น ค่อนข้างที่จะ...."

"ก็...มัทสึดะอ๊ะ เดี่ยว รอดเดี่ยวสิ!" ผมไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่ถึงจะอธิบายแก้ตัวต่อไปตอนนี้ก็คงจะไม่จบแน่ๆ ผมเลยเริ่มวิ่งออกจากสถานการณ์นั้นโดยเร็วปานสายฟ้าแลบ ในช่องโหว่ตอนที่ความสนใจของเด็กสาวเบนไปทางอื่น

"โทษทีนะ เราริบนะเราไม่เห็นจริงๆนะ!"

"ฉันบอกให้รอ! นี่.....!" ดูเหมือนว่าเด็กสาวจะตะโกนอะไรบางอย่างอยู่ข้างหลัง แต่ผมวิ่งไปโดยไม่สนใจ ระหว่างที่ทำอย่างนั้น ในที่สุดผมก็ไม่ได้ยินเสียงสักที เฮ้อ จริงๆเลย ไปเจอคนประหลาดๆเข้าซะแล้วสิ....

"ขอโทษครับ มาช้าไปหน่อย" ผมสุดลมหายใจเตรียมไว้เบาๆพลางเปิดประตูห้องอาจารย์ เมื่อเปิด อ. คิซารากิก็ยกมือขึ้นอย่างยิ้มแย้ม "อา ขอบใจมาก"

"อ๊ะ..... ย ยินดีต้อนรับกลับค่ะ ทสึวานุกิคุง ขอขอบคุณมาก...ค่ะ"

"ขอบคุณมาก ทสึวานุกิ" อากิฮิเมะที่ดูท่าจะพูดโดยที่มือหนีบจับโต๊ะอยู่และยาเอโนะต่างก็พูดขอบคุณผมอย่างพร้อมเพรียงกัน ผมวางถุงเล็กๆลงข้างหน้าทั้งสองคน

"ของที่ซื้อมา เหน็นี่เรียบร้อยดีรีเป่ล่านะ"

"กรรไกร, กระดาษลายสี.... อืม โอเค ครบแล้วละ" ยาเอโนะที่ตรวจสอบข้างในสัปดาห์ผมยาวแล้วพยักหน้า

ผ่านมาหนึ่งเดือนครึ่งแล้วจากที่ผมเข้าชมรมทำสวน ตอนที่เพิ่งเข้าชมรม ยาเอโนะแสดงท่าทางจับตาดูผมอยู่พักหนึ่ง แต่ช่วงนี้เราพูดคุยกันได้อย่างปกติแล้ว ในช่วงที่ทำกิจกรรมชมรมมาด้วยกันเกือบสองเดือนนี้ ดูเหมือนว่าเธอจะยอมเข้าใจว่าเรื่องต่อนั้นเป็นเรื่องเข้าใจผิดแล้ว

อาจารย์คิซารากิทูนมื่อดังป๊อก

"ทสึวานุกิก็กลับมาแล้ว ถ้าจั้น เราจะเริ่มกันละนะ~ เอ้า ทสึวานุกิคุงก็จับกรรไกรสิ"

"ครับ" ผมเอากกรรไกรกับกระดาษลายสีออกมาจากถุงที่เพิ่งถือมาจากร้านสะดวกซื้อ

กิจกรรมชมรมวันนี้คือการเตรียมตัวสำหรับเทศกาลทานาบาตะ*ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ชมรมทำสวนนั้นได้รับหน้าที่ทำใบไม้ประดับแล้วนำไปแจกให้กับโรงเรียนอนุบาลกับผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้ๆ และผมก็เพิ่งกลับมาจากการซื้อของที่น่าจะจำเป็นต่อการทำใบไม้ประดับ

เทศกาลทานาบาตะ คือเทศกาลขอพรจากดวงดาวของชาวญี่ปุ่น จะมีการแขวนใบอธิษฐานไว้บนต้นไผ่เพื่อขอพร

โชคดีที่วันทานาบาตะเป็นคืนเดือนมืด ผมเลยตั้งใจว่าจะร่วมทำกิจกรรมจนจบในวันนั้นด้วย แต่.... ของตกแต่งวันทานาบาตะเนี่ย ต้องทำยังไงดีล่ะ?

"ทสึวานุกิคุง ไม่รู้วิธีทำเหรอ?" พอเห็นผมสับสนไม่รู้จะทำอะไรอยู่ข้างยาเอโนะและอากิฮิเมะที่เริ่มขยับกรรไกรดังจ๊ับๆโดยไม่รอช้า อาจารย์คิซารากิก็ถามผมมา

"อ่า....ครับ"

"เอาเถอะ เธอคงไม่เคยทำอะไรอย่างนี้สินะ จั้นก็ อากิฮิเมะซัง"

"ค... ค่ะ?"

"ช่วยสอนวิธีตัดให้กับทสึวานุกิคุงได้ไหมนะ"

"เฮ้!เอ๋อ.....ค ค่ะ" อากิฮิเมะกลอกตาอย่างกระวนกระวายกับคำพูดของอาจารย์คิซารากิไปพริบตาหนึ่ง แล้วก็พยักหน้าด้วยใบหน้าที่เป็นสีแดง เธอถือกรรไกรไว้ที่มือขวา แล้วหยิบกระดาษสีฟ้าขึ้น

มา และเงยหน้ามองผมอย่างอายๆ

"ถ้าจ้ะ อ..เออละนะ"

"อ อิม" ไม่รู้ทำไมผมก็พูดตะกุกตะกักไปด้วย ทำทางเขินอายของอาากิฮิเมะมันติดต่อมารีไองนะ....

"ก็ ก่อนอื่นก็ ดัดตรงนี้นะ"

"อิม" ผมตั้งใจมองยังตรงที่นิ้วเรียวบางของอาากิฮิเมะชี้ จับ แล้วผมก็ใช้กรรไกรตัดกระดาสีของตัว
เอง

"จากนั้นก็พับตรงนี้ คราวนี้ก็ดัดตรงนี้กับตรงนี้...." จับๆ เสียงกรรไกรดังขึ้นอยู่ในห้องสัฟฟกหนึ่ง

"....อิม ได้แล้วละ จ้นลองจับปลายสองข้างแล้วก็ค่อยๆกางดูสิ?" พอผมกางกระดาสออกอย่างที่ได้ยิน
กระดาสลายสีก็กลายเป็นดอกไม้ที่มีกลีบเล็กละเอียด

"อะ ทสึวานุกิคง ทำได้แล้วละ ทำได้ยอดเยี่ยมเลยละ!" อาากิฮิเมะสดใสเปล่งประกายขึ้นมาในทันทีทันใด
เธอชะเง้อมองดูในมือผมแล้วยิ้มอย่างมีความสุข

"อะ อิม" ทำไม่กันนะ หัวใจผมถึงได้กระโดดเต้นรัวแรง และทำให้ผมพูดตะกุกตะกักไปอีกครึ่งเสียได้

ช่วงนี้ อาากิฮิเมะก็เริ่มทำอย่างนี้แล้วยิ้มให้ผมเป็นบางครั้งบ้างแล้ว ถึงอาการหน้าแดงในทันทีจะไม่
ได้เปลี่ยนไป แต่ก็ยังแทบพูดคุยนทนากันแบบที่เป็นบทสนทนาจริงๆไม่ได้ก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้น
ผมคิดว่าการที่ผมอยู่ชมรมเดียวกัน ก็คงทำให้เธอค่อยๆชินขึ้นมาทีละนิดๆได้ละมัง ...อาจจะนะ

'ในตอนนั้น ถ้าสามารถพูดคุยกันได้หลายๆเรื่องมากกว่านี้ก็ดีสิ....' นั่นคือเป้าหมายเล็กๆของผมในช่วง
นี้

จากนั้นอีกพักหนึ่ง ทุกคนต่างก็จัดจ่ออยู่กับงานของแต่ละคน

จับๆ จับๆ

ทุกครั้งเสียงกรรไกรดังขึ้นในห้องแคบๆ ของตกแต่งที่เสร็จสมบูรณ์ก็เพิ่มขึ้นทีละนิดๆ

"สุมิโมะ อันนี้ควรจะต้องยังงิดีเธอ"

"อันไหนเธอ? อะ อันนี้นะนะ พับตรงนี้นะแบบนี้ แล้วก็...." อาากิฮิเมะตอบคำถามของยาเอโนะอย่างใส
ใจเช่นกัน คำอธิบายที่ถูกพูดออกมาช้าๆอย่างเป็นลำดับนั้น แม้จะมองจากใกล้ๆก็ยังเข้าใจได้อย่าง
ง่ายดาย

"ขอบคุณนะ เพราะสุมิโมะ เลยทำออกมาสวยได้" ยาเอโนะขูผ้าผืนยาวที่ประดับบรรจงขึ้นสู่ระดับ
สายตา และหรีดลงอย่างมีความสุข

"สุมิโมะนี่สอนเก่งนะ จันเอออย่างไม่ได้เลยละ"

"มะ ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก"

"ไม่หรอก ครูก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันนะ อาากิฮิเมะซังนะ ทั้งทำทั้งสอน ต่างก็เก่งทั้งสองอย่างเลยนะ"
อาจารย์คิซารากิที่จ้องมองเหตุการณ์อยู่ข้างๆพูดอย่างยิ้มแย้มให้อากิฮิเมะที่อายอยู่ พุดแล้วอาจารย์
ก็ขยี้ศีรษะของอาากิฮิเมะ ผมตกใจขึ้นมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ ก็อย่างนั้นมันไม่ดีไม่ใช่เหรอ? ถ้าทำอย่าง

นั่นละก็ อากิฮิเมะต้องเกร็งแน่ๆ....

"หะๆๆ ขอขอบคุณมากค่ะ!"

---เอ๋?

ผมเบิกตากว้างอย่างไม่ตั้งใจกับการตอบสนองที่ผิดความคาดหมาย อากิฮิเมะที่ตอบอย่างร่าเริงแทนที่จะเกร็งนั้นกำลังเงยหน้ามองอาจารย์คิซารางิอย่างมีความสุขอยู่ รอยยิ้มผุดขึ้นมาที่ริมฝีปากอย่างเป็นธรรมชาติ ดูไม่เหมือนว่าจะประหม่าเลยสักนิด

'อากิฮิเมะ พูดคุยกับอาจารย์คิซารางิได้อย่างปกติขึ้นหรือ....?' ผมเห็นว่าเธอยิ้มอย่างจริงจังใจมากเสียด้วย และอาจารย์คิซารางิก็ก้มมองอากิฮิเมะที่เป็นอย่างนั้นด้วยสายตาอันอ่อนโยน

'...อะไรกัน?' ตอนที่ผมมองแก้มของอากิฮิเมะที่แดงระเรื่อขึ้นมา 'ไม่รู้ทำไม ภายในใจผมถึงได้เริ่มส่งเสียงดังออกมา

'อะไรกันนะ ความรู้สึกนี้ พอมองอาจารย์คิซารางิกับอากิฮิเมะแล้ว รู้สึกว่า....' ความคิดผมไม่ออกมามากกว่านั้น ผมเพียงแค่ว่าอาจจะสายตาดูออกจากสองคนนั้นได้โดยไม่รู้สาเหตุ....

อะไรสักอย่างที่ไม่ชัดเจนเกิดขึ้นในใจผม ความรู้สึกที่พราวแว่คลุมเครือนั้น ยังคงเหลืออยู่ในใจผมอีกสักพักหนึ่ง

กิจกรรมชมรมเล็กในตอนเย็น พอถึงกลางคืน ผมก็มุ่งหน้าไปยังบ้านของอากิฮิเมะด้วยร่างของยูกิจังเหมือนเคย ทางเรื่องการเก็บหยาดแห่งดวงดาวนั้นไม่ได้ก้าวหน้าขึ้นจากตอนนั้นเลย เพราะมันไม่ตกลงมานั่นเอง

"นี่ ยูกิจัง บางที อาจเป็นเพราะว่าตอนนี้หน้าฝนผ่านไปแล้ว มันเลยไม่ตกลงมารีเปล่านะ?" อากิฮิเมะที่มองออกไปจากหน้าต่าง หันหน้ามาพูดกับผม ผมเงยหน้ามองอากิฮิเมะจากที่ประจำบนโต๊ะ

"อืม เป็นจันรีเปล่านะ" อาจารย์คิซารางิไม่ได้บอกเกี่ยวกับเรื่องอิทธิพลของฤดูกาลสักหน่อย....

ตอนนั้นเอง อยู่ๆภาพเมื่อตอนหลังเลิกเรียนก็ผุดขึ้นมา อากิฮิเมะที่ดูมีความสุขเมื่อได้รับการสัมผัสจากอาจารย์ กับบรรยากาศที่ดูสนิทสนมซึ่งไหลเข้ามาอยู่ระหว่างทั้งสองคน--- ในตอนเดียวกัน ในใจผมก็ตื่นส่งเสียงดังอีกครั้ง

'อีกแล้ว นี่มันอะไรกันแน่....?'

"ยูกิจัง?"

"อะ เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก" ผมรีบส่ายหัวต่อเสียงที่ดูประหลาดใจของอากิฮิเมะ ถึงจะคิดเรื่องที่ไม่ค่อยเข้าใจดีไปก็ทำอะไรไม่ได้ ตอนนี้ผมต้องมุ่งสนใจเรื่องของหยาดแห่งดวงดาวเอาไว้....

"เอ่อ ที่หยาดแห่งดวงดาวไม่ตกลงมาแถวนี้เนี่ย น่าจะนานๆครั้งละมัง มันต้องตกลงมาอีกแน่นอนเลยล่ะ"

"นั่นสินะ แถมเรารวบรวมให้ครบในครึ่งปีได้สินะ 'ไม่'ได้รับร้อนมากมายเนอะ?"

"อืม" พอผมพยักหน้าหงึก อากิฮิเมะก็พูด "นั่นสินะ" ขำ ปิดหน้าต่าง แล้วหันมายิ้มแป้นให้

"ถ้าจัน วันนี้ก็ไปฝึกดักหยาดแห่งดวงดาวบนหลังคาเหมือนเดิมกันดีกว่า"

"วันนี้ก็เอาเหรอ?"

"ก็ฉันอยากพยายามทำให้ไม่พลาดนี่นา นี่ ยุกิจึงก็ช่วยด้วยนะ?" เหมือนอย่างเคย อากิฮิเมะตอนอยู่ที่บ้านนั้นเต็มไปด้วยความร่าเริงสดใส คงเพราะการเก็บหยาดแห่งดวงดาวครั้งที่แล้วลำบากมาหลายๆเลยล่ะมั้ง การฝึกแบบลับๆในคืนที่หยาดแห่งดวงดาวไม่มีที่ท่าว่าจะตกลงมาเลยกลายเป็นกิจวัตรในช่วงนี้ไปแล้ว

เราขึ้นบันได ดบ ดบ แล้วดึงเปิดประตูกระจกตรงสุดทางดั่งครีต ตรงนั้นมีที่ยืนเล็กๆ และท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวมากมายนับไม่ถ้วนก็แผ่กว้างอยู่

บ้านของอากิฮิเมะมีที่ที่ดูเหมือนจะเป็นระเบียงซึ่งไม่ใหญ่นักอยู่บนหลังคา และเราก็ทำการฝึกซ้อมกันที่นั่น

ถึงจะบอกว่าการฝึกซ้อมก็เถอะ ก็แค่เรื่องง่ายๆนะ แค่ปาลูกปิงปอง แล้วใช้คทาตักรับ เท่านั้นเอง

'พูดตรงๆนะ เราสงสัยอยู่ว่าการฝึกแบบนี้จะมีประโยชน์จริงรึเปล่านะ....' แต่บางที เรื่องที่เป็นประโยชน์หรือไม่คงไม่ใช่ปัญหาหรอก แค่ความรู้สึกที่จะพยายามช่วยยุกิจึงในร่างดักดาอย่างสุดชีวิต ผมก็ดีใจมากแล้ว

"เอานะ สุโมโมะ ปาละนะ"

"จะ" ผมปาลูกปิงปอง แล้วอากิฮิเมะก็ใช้คทาตักมันไว้

"ได้แล้ว!"

"อืม จันก็ อีกรอบนึงนะ"

"อืม" เทาที่ดู อากิฮิเมะไม่ใช่ว่าจะเก่งกีฬานัก ช่วงแรกๆก็ทำลูกปิงปองตกบ่อยๆ แถมการขยับตัวก็ดูเก้งก้างอยู่ แต่ช่วงนี้ดูเริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้นมามากเลยทีเดียว

'อย่างที่คิดเลย เพราะอากิฮิเมะพยายามอย่างเต็มที่.... หรืออะไรกันแน่นะ' ตอนที่ผมคิดอย่างนั้นอยู่นั้นเอง อะไรบางอย่างก็ส่องแสงวิบวับอยู่ที่ฝั่งไกลโพ้นของท้องฟ้า

"อะ...." ผมคิดว่าเป็นดาวตกไปชั่ววูบหนึ่ง แต่มีบางอย่างแตกต่างออกไป สีอันแปลกประหลาดนั้น..... พอผมหันหลังไป อากิฮิเมะก็พยักหน้า ในมือของเธอนั้น แหวนกำลังเริ่มเปล่งแสงออกมา

"หยาดแห่งดวงดาวอันที่สามสินะ ยุกิจึง"

"อ้อ!" ดีละ! ผมพูดโดยรวมความตั้งใจไว้ หยาดแห่งดวงดาวที่ไม่ตกลงมาเสียนาน ผมจะคว้ามันมาให้ได้.....! ถึงจะว่าจันก็เถอะ คนที่เก็บจริงคืออากิฮิเมะต่างหาก สิ่งที่ผมทำได้ก็มีแค่อ่านเรซีปอะไรทำนองนั้นเท่านั้นเอง

'แต่ว่า เราก็จะพยายามเต็มที่เหมือนกัน ให้ไม่แพ้อากิฮิเมะ'

"ไปกันเถอะ สุโมโมะ!" และพวกเราก็ก้ออกจากบ้านไปไล่ตามหยาดแห่งดวงดาวอันที่สาม

"ที่นี่คือ.... หอดูดาว?" ที่ที่เราวิ่งผ่านเมืองในตอนกลางคืนมาถึงนั่น คือหอดูดาวที่อยู่บนเนินสูง มันเป็นอาคารสองชั้นที่มีหลังคารูปครึ่งวงกลม และรู้สึกว่าจะถูกสร้างขึ้นเมื่อประมาณสิบปีก่อน จากการที่

จุดชมดาวกับสวนสาธารณะขนาดใหญ่ถูกสร้างเพิ่มขึ้นมา จึงเป็นที่ที่ในวันหยุดจะพลุกพล่านไปด้วย การมาพักผ่อนเป็นครอบครัวอะไรทำนองนี้

"หยาดแห่งดวงดาว เราเห็นมันตกมาที่หลังคาที่นี่สินะ?"

"อืม" อากิฮิเมะมองซ้ายมองขวาดูบริเวณรอบๆ

ตอนนี้เป็นเวลาตึกแล้ว บริเวณนี้อยู่ห่างจากเขตที่อยู่อาศัย รอบๆจึงเงียบสงัดไร้เสียงใดๆ อากิฮิเมะเงยหน้าอ่านกระดาศประกาศอะไรบางอย่างที่ติดอยู่ที่ป้ายประกาศหน้าทางเข้า

"เนื่องด้วยระบบปรับอากาศเกิดความขัดข้อง จึงขอปิดอาคารหลักเป็นการชั่วคราว... เขาวางั้นนะ ดูท่าจะปิดอยู่นะ" ผมลองตอมๆมองๆรอบๆตัวอาคารอยู่พักหนึ่งแล้ว แต่ทั้งหน้าต่าง ทั้งประตู ทั้งหมดต่างถูกล็อคไว้ทั้งนั้น ผมให้อากิฮิเมะยกผมขึ้นแล้วผมก็ลองมองสำรวจดูสภาพภายในอาคารจากหน้าต่าง และก็พบว่าข้างในนั้นมีตสนิท

"จะเข้าไปข้างในยังงั้นสินะ.... นี่ ยูกิจัง เจอทางเข้าแบบตอนที่โรงเรียนบ้างไหม?"

"เอ!? ต แต่ นั่นมันแค่บังเอิญรู้ทางลัดพอดีเท่านั้นเอง...."

"เอ?"

"ไม่มีอะไรๆ เอ่อ... นั่นมันกรณีพิเศษนะ เพราะงั้น คราวนี้ผมคิดว่าคงใช้วิธีนั้นไม่ได้หรอก"

"งั้นเหรอ? แต่.. ถ้าเป็นอย่างนี้ก็เก็บหยาดแห่งดวงดาวไม่ได้ละสิ...." อากิฮิเมะมองดูแหวนด้วยท่าทางกังวลใจ แสงจากแหวนยังคงเหลืออยู่ และก็ยังคงชี้ไปข้างในอาคารอยู่ หยาดแห่งดวงดาวต้องอยู่ข้างในไม่ผิดแน่ เราต้องทำอะไรสักอย่าง ต้องหาวิธีเข้าไปให้ได้.....

ตอนนั้นเอง ลมแรงก็พัดมาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว ทำให้อากิฮิเมะส่งเสียงร้อง "ว้าย" ขึ้นมา

"เป็นอะไรเหรอ สุมิโมะ?"

"มะ ไม่เป็นไร แคตกใจเสียงลมชนิดหน่อยนะ ฉันกลัวนิดๆนะ ที่มีดๆ...." อากิฮิเมะดูสั่นกลัวยังไงอย่างบอกอยู่

"อา...." นั่นสินะ ที่มีดๆและไม่มีวีแววของคนเลยแบบนี้ เด็กผู้หญิงธรรมดาก็ต้องกลัวแน่นอนอยู่แล้ว

"....สุมิโมะ วันนี้กลับดึกว่าไหม?" หยาดแห่งดวงดาวนะ ไว้เก็บตอนที่มันตกลงมาคราวหน้าก็ยังได้ แต่อากิฮิเมะกลับส่ายหน้า

"ม ไม่ได้หรอก รอดังนานจนมันอุตสาห์ตกลงมาแล้วแท้ๆ"

"แต่...."

"ไม่ต้องห่วง ฉันไม่เป็นไรหรอกแต่ว่าเนะ นิดเดียวก็น่าพอ ขออดหน่อยได้ไหม?"

"เอ? หวา" ว่าแล้วมือเรียวบางก็ยื่นมา แล้วผมก็ถูกกอดอยู่ในอ้อมอกของอากิฮิเมะไปพร้อมกับเรซิป

"ให้ฉันอุ่นใจหน่อยนะ พอกอดยูกิจังแล้ว ฉันรู้สึกว่าจะกลัวน้อยลงนะ" อากิฮิเมะถอนหายใจ พู

"....อืม ไม่เป็นไรแล้ว ฉันกลัวที่มีดก็จริง แต่ตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่คนเดียวนี่นา" เธอว่าแล้วยิ้มกว้างออกมา เธอกำลังพยายามอดทนต่อความกลัวเพื่อผมเธอเนี่ย.... ตอนที่ผมคิดอย่างนั้น หนังสือก็ส่องแสง

อย่างแผ่วเบาอยู่ที่เท้า

"อ๊ะ ยูกิจัง หนังสือมัน!"

"อืม คาถาบางอย่างอาจกำลังปรากฏขึ้นมาก็ได้!" ผมลงจากอ้อมแขนของอาากิฮิเมะ แล้ววางมือลงบนปกหนังสือ หน้าหนังสือเปิดออกมาเรื่อยๆราวกับว่ามันกำลังรอผมทำอย่างนั้นอยู่

"คาถาใหม่ออกมาจริงๆด้วย เอ่อ โพร....ก.... "โพรกรีเดีย" รีเปล่านะ" (โพร-กรี-เดีย)

"โพรกรีเดียอ๊ะ!" ตอนที่อาากิฮิเมะทวนคำนั้นเอง เสียงประหลาดก็ดังขึ้น เป็นเสียงที่ผมบรรยายไม่ถูก มันเหมือนกับเสียงน้ำหยดดังออกมาจากน้ำพุอะไรอย่างนั้น

"ยูกิจัง โนน" พอผมมองไปยังทางที่อาากิฮิเมะชี้นิ้วไป ก็เห็นประตูของหอดูดาวกำลังส่องแสงลงๆอยู่

อาากิฮิเมะยื่นมือไปที่ประตูอย่างกล้าๆกลัวๆ แล้วลอดมือผ่านมันไปยังอีกฟากหนึ่ง

"นี่คือ มนต์ที่ใช้เพื่อเข้าไปยังที่ที่ถูกปิดไว้รีเปล่านะ?"

"ดูท่าจะเป็นอย่างนั้นนะ"

"ดีละ เข้าไปกันเถอะ ยูกิจัง" ตอนที่อาากิฮิเมะลอดไหลเข้าไป เสียงน้ำหยดที่เหมือนกับเสียงกระเพื่อมก็ดังขึ้น อาากิฮิเมะส่งเสียง "ว้าย" ออกมา ผมรู้สึกว่าร่างกายลอยละล่องเบาหวิว และในพริบตาต่อมาพวกเราก็มายู่ในอาคารแล้ว

"สุโมโมะ เป็นไรไหม?"

"มะ ไม่หรอก แคตกใจนิดหน่อยนะ...." ฝั่งตรงข้ามประตูนั้นคือทางเข้าข้างใน มีพืชใบสวยงามมากมายประดับไว้ ริมกำแพงมีม้านั่งกับร้านค้าเล็กๆอยู่ ลึกเข้าไปเป็นทางเดินที่ทำเป็นทางโค้งไม่มากนัก ซึ่งทอดยาวไปทั้งด้านซ้ายขวา

ถึงจะรู้อยู่แล้วก็ตาม แต่ข้างในก็ค่อนข้างมืดทีเดียว ถึงไฟฉุกเฉินจะเปิดไว้อยู่ก็เถอะ....

"สุโมโมะ ถ้ากลัวก็กลับก็ได้นะ"

"ไม่เอาหรอก อุตสาห์เข้ามาข้างในได้แล้วนี่ ไม่เป็นไรหรอก.... ไปกันเถอะ!" อาากิฮิเมะพูดอย่างมีพลังเข้มแข็ง แล้วจับผมวางบนไหล่และเริ่มเดินหน้าไป

ติก ติก เสียงรองเท้าเหยียบพื้นดังขึ้นขณะที่อาากิฮิเมะเดินหน้าไปเรื่อยๆ ในครู่เดียวเราก็มมาถึงห้องโถงใหญ่ ข้างล่างเพดานรูปโดม มีที่ว่างมีดๆขยายอยู่กว้างใหญ่ไพศาล ถึงสายตาแทบจะใช้ไม่ได้ แต่เพราะอะไรสักอย่าง เราถึงดูออกว่าทางขวามือมีเงาต่างๆจำนวนมากเรียงต่อกันอยู่เป็นแถว นั่นน่าจะเป็นที่นั่งคนดูซึ่งเรียงเป็นชั้นบันไดแน่ๆ

ด้านหลังศูนย์กลางของห้อง มีเครื่องใหญ่ๆที่ทำให้คิดว่าเป็นกล้องดูดาวติดตั้งไว้อยู่ นั่นผมก็เห็นแค่กลางๆเท่านั้น แต่มันคือเครื่องโปรเจ็คเตอร์ที่ใช้ฉายภาพดาวไปบนเพดานไม่ผิดแน่

อาากิฮิเมะมองรอบๆกลางห้องโถงไปทั่ว

"ข้างในก็มีดสนิท.... มองอะไรไม่เห็นเลยเนอะ" เธอว่าอย่างนั้น แล้วก็เริ่มเดินไปในห้องโถงโดยค่อยๆใช้มือคลำทางไปเรื่อยๆ

"สุโมโมะะ ระวังเท้าด้วยนะ"

"อ..อืม ว้าย!" บอกไม่ทันขาดคำ อากิฮิเมะก็ล้มฮวบไปข้างหน้า แต่ก็ใช้เท้าหยุดได้อย่างน่าหวาดเสียว

"ไม่เป็นไรนะ สุโมโมะะ?"

"อ..อืม แค่ว่าติดขอบที่นั่งนะ"

"อย่าขยับตัวมากน่าจะดีกว่านะ" พอผมบอก อากิฮิเมะก็พยักหน้าน้อยๆ

"นั่นสินะ รอสักพักจนกว่าดาวจะขึ้นก่อนละกัน" ว่าแล้วเธอก็ค่อยๆ คลำหาที่นั่ง แล้วนั่งลงไปอยู่ที่ที่นั่งหนึ่งในนั้น

"ฟู... นั่งตรงนี้ไปก่อน พอมองเห็นแล้วค่อยหาใหม่ก็ได้เนอะ"

"นั่นสินะ" ที่มีตขนาดนี้ ทำแบบนี้คงจะดีกว่าละมัง

หลังจากนั้น พวกเราก็ตัดสินใจรอจนกว่าดาวจะขึ้นกับความมืด

'---รู้สึกประหลาดๆแะ....'

ท่ามกลางความมืด ขณะที่เรารอจนกว่าจะเคลื่อนไหวได้ ผมที่อยู่บนไหล่ของอากิฮิเมะก็บ่นพึมพำอย่างเหม่อๆในใจ

ประหลาดจริงๆ เรื่องที่เราอยู่กับอากิฮิเมะสองคนในหอดูดาวที่ไร้คนแบบนี้เนี่ย ยิ่งกว่านั้น เรื่องที่ผมอยู่ในร่างของตุ๊กตาแกะ และอากิฮิเมะถือคบหาเวทมนตร์อยู่แบบนี้....

เดิมที ผมก็ชอบดวงดาวอยู่แล้ว บางครั้งก็เลยมีมาแว่หอดูดาวบ้าง แต่ในสถานการณ์เหลือเชื่อแบบนี้ ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยจริงๆ

"....หยาดแห่งดวงดาวนะ ยูกิจัง"

"เอ๋?" ความคิดผมหยุดชะงักลงด้วยเสียงเล็กๆที่ได้ยิน ผมมองหน้าอากิฮิเมะที่อยู่ข้างตัว อากิฮิเมะเงยหน้ามองเพดานที่ไม่มีอะไรฉายอยู่ แล้วแก่งขาไปมา

"มันตกลงมาในอาคารได้ด้วยเนอะ ฉันตกใจนิดหน่อยละ"

"อา.... อืม" เรื่องนั้นผมก็แปลกใจนิดหน่อยเหมือนกัน เพราะผมคิดว่ามันจะตกลงมากลางแจ้งเท่านั้นชะอีก

อากิฮิเมะเล่าเรื่องต่อโดยที่ยังเงยหน้าอยู่ "ที่นั่นนะ เรียกว่าหอดูดาวละ เป็นที่ที่ฉายภาพคุณดวงดาวจากหลายๆที่เลยละ"

"อืม" แน่่อนว่าผมรู้เรื่องพวกนั้นอยู่แล้ว แต่ผมที่เป็นตุ๊กตายูกิจังตอนนี้ก็พยักหน้ารับฟังเหมือนกับเพิ่งเคยฟังเป็นครั้งแรกไป

"ตอนนี้ก็มีตมากี่จริง.... แต่ตอนฉายภาพก็มีตสนิทเหมือนกันเลยละ ขนาดมองหน้าคนข้างๆไม่เห็นเลย ตอนเล็กๆ พวกคุณพ่อเคยพาฉันมาด้วยละ ฉันกลัวสุดๆ จนร้องไห้ออกมากลางคันนะ" เพราะนึกถึงความกลัวตอนนั้นขึ้นมาละมัง ป่าเล็กๆของอากิฮิเมะเลยสั้นอย่างตื้นตระหนก

.....อาากิฮิเมะไม่ถูกกับที่มีต้ออย่างแรงเลยจริงงั้นแหละ ผมคิดอย่างนั้น เมื่อก็เธอบอกว่า "กลัวนิดหน่อยนะ" ก็จริง แต่จริงๆแล้วคงกลัวอย่างช่วยไม่ได้เลยไม่ผิดแน่

'ทั้งๆอย่างนั้น เราก็อิงให้อากิฮิเมะมาที่แบบนี้ ถึงจะบอกว่าเพื่อให้เราได้กลับร่างเดิมก็เถอะ แต่รู้สึกว่เราจะทำเรื่องไม่ดีขึ้นไปถึงงักก็ไม่วู้สิ....'

ในที่สุด อากิฮิเมะก็ยืนขึ้นจากที่นั่งอย่างกระฉับกระเฉง

"มองเห็นขึ้นมามากแล้วละจะ ยูกิจัง ไปหาหยาตแห่งดวงดาวกันเถอะ?"

"อ...ฮืม" อากิฮิเมะวางผมบนบ่า แล้วเริ่มเดินในหองโง

แต่....

"แปลกชะมัด" ผมเอียงคอสงสัยขณะที่มองไปรอบๆ เพราะผมไม่วู้แม้แต่้อยเลยว่หยาตแห่งดวงดาวที่คิดว่น่าจะเจอในทันทีนั้นอยู่ที่ไหน ดูเหมือนว่อาากิฮิเมะก็คิดประหลาดใจเหมือนกัน

"รู้สึกว่ แปลกๆนะ ไม่ว่เจอหยาตแห่งดวงดาวเลย...."

"ฮืม" หยาตแห่งดวงดาวสองอันที่ผ่านมา ไม่ว่ว่าอันไหนก็ปล่อยแสงออกมาทั้งนั้น แต่ในหองโงนี้ ผมเห็นว่ไม่ว่ว่าที่ไหนก็จมอยู่ในความมืดมิดทั้งนั้น

"นอกจากนั้น หยาตแห่งดวงดาวมันถูกดึงดูดโดยน้ำสินะ? ที่มีน้ำด้วยหรือ?"

"น่าจะเป็นอย่างนั้น...." ถ้าว่ลองคิดดู การตกลงมาที่หองโงของหอดูดาวเนี่ย เป็นเรื่องประหลาดจริงงั้นแหละ ถ้าว่เป็นพิพิธภัณฑสถานว่ใครพวกนี้ก็พอจะเข้าใจอยู่หรอก.... หมายความว่างักกันแน่เนี่ย

ตอนนั้นเอง เสียงเหยียบน้ำแฉะก็ดังขึ้นที่เท้าของอาากิฮิเมะ

"เอ? ดูสิ ยูกิจัง มีแอ่งน้ำขังละ"

"จริงด้วย ในที่แบบนี้...." จะว่ไป กระดาษที่ติดไว้ตรงทางเข้ามีเขียนไว้ว่ "ระบบปรับอากาศข่าวด" อยู่เนี่ย น่าจากเครื่องทำความเย็นพวกนี้รั่วออกมารึงนะ?

"ฮื่อ? งั้นหมายความว่า...."

"ยูกิจัง ตรงโน้น!" อากิฮิเมะชี้ไปยังพื้นเบื้องหน้าไม่ว่ไกลนัก พอผมมองดู ก็เห็นแอ่งน้ำขังขนาดใหญ่โดดเด่นอยู่บริเวณที่ที่นั่งขาดตอน มันกำลังปล่อยแสงจางๆออกมา คงเพราะมันเป็นแสงที่เลือนรางมากๆ และยังหลบอยู่หลังที่นั่ง พวกเราเลยไม่ว่เห็นจนกระทั่งเมื่อก็

พอเราลองเข้าไปใกล้มันอย่างช้าๆ ก็มองเห็นวัตถุกลมอย่างรางๆอยู่บริเวณกลางแอ่งน้ำขัง

"นั่นใช่หยาตแห่งดวงดาวที่ตกลงมาเมื่อก็รีเปลานะ....?" อากิฮิเมะพูดพึมพำ

"คิดว่าคงใช่" ตัวหยาตนั้นไม่ว่แสดงแม้ท่าทางเคลื่อนไหว มันจมอยู่ที่ก้นของแอ่งน้ำอย่างสงบ แสงเล็กๆขนาดประมาณปลายนิ้วนั้นกะพริบอย่างค่อยๆราวกับหึ่งห้อย มันต่างจากหยาตแห่งดวงดาวอันที่ผ่านมา ปรกาศแสงนั้นก็เลือนรางมากจริงงัก

"รู้สึกว่มันแทบจะสลายไปเลย ยิ่งกับว่มันจะแตกกระจายถ้าไปสัมผัสเข้า...." ดูเหมือนว่อาากิฮิเมะจะ

สงสารมันเข้าเสียแล้ว เธอค่อยๆเอามือแตะที่อก แล้วจ้องมองแสงบางอย่างทรมานใจ

ไม่รู้ทำไม หยาดแห่งดวงดาวอันนี้ถึงทำให้รู้สึกปวดใจจริงๆ แถมยังรู้สึกสงสารถ้าจะจับมันใส่ปิดไว้ในขวดด้วย แต่ตอนนี้เป็นโอกาสของเราไม่ผิดแน่

"สุโมโมะ ผมเข้าใจความรู้สึกนะ แต่.... ถ้าเวลาผ่านไปมากละก็..." พอผมกระซิบเบาๆ อากิฮิเมะก็พยักหน้ากึก

"อืม ฉันเข้าใจ มันจะละลายกลายเป็นน้ำสินะต้องรีบเก็บให้เรียบร้อยสินะ" และเธอก็สุดลมหายใจชุดเล็กๆหนึ่งครั้ง ราวกับจะสลัดความกังวลออกให้หมด พรึบตาต่อมา แหวนที่สวมอยู่ที่นิ้วของอากิฮิเมะก็กลายเป็นคทา เพราะฝึกไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งละมัง ผมเลยเห็นว่าท่าทางของอากิฮิเมะเข้าที่เข้าทางขึ้นมากทีเดียว

อากิฮิเมะหันหน้ามาทางผม แล้วยิ้มให้อย่างสดใส

"ไม่ต้องห่วงนะ ยูกิจัง ฉันเห็นว่าหยาดมันดูเปราะบางยิ่งงี้ก็"ไม่รู้ ก็เลยสงสารเข้าล่ะ.... แต่ฉันจะพยายามเต็มที่เพื่อให้ยูกิจังกลับดินแดนได้นะ" พูดแล้วเธอก็ตั้งท่าคทา

"สุโมโมะ"

"งั้นก็ เอาละนะพรว ลาดี!"

----ตอนที่คาบเกี่ยวระหว่างที่อากิฮิเมะจะกล่าวคาถาจบไม่จบอยู่นั่นเอง

"พลัมโครรีสนี้ ยังย่อคาถาเหมือนเคยเลยนะ" มีเสียงดังก้องจากความมืดอย่างไม่คาดคิด ท่าผมแทบจะกระโดดแดง อากิฮิเมะก็ตั้งคทาที่ยื่นมุ่งไปทางหยาดแห่งดวงดาวกลับมาอย่างตกใจ

"ยูกิจัง ม...เมื่อไหร่....?"

"ใครนะ!?" พวกเรามองไปรอบๆท่ามกลางความมืดอย่างตื่นตระหนก และหยุดสายตาก็ที่จุดจุดหนึ่งบนเครื่องฉายภาพ มีใครบางคน...อยู่?

ตอนที่จ้องมองอยู่นั่นเอง เฉพาะบริเวณรอบๆตรงนั้นก็สว่างพรึบขึ้นมา

'....เอ--!?' บนเครื่องฉายภาพรูปทรงที่เหมือนกับแอลูกแก้วอันใหญ่มาเชื่อมต่อกัน มีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ ผมสีทองยาวสลวย ดวงตาสีมรกต บริเวณรอบๆตัวเธอเท่านั้นที่สว่างอย่างจางๆ ราวกับว่ากำลังสวมใส่ผ้าคลุมหน้าที่ทำจากแสงอยู่ ทั้งที่ผมไม่เห็นว่ามันถือไฟใดๆไว้ในมือแท้ๆ ทำไมถึง....

แต่ สิ่งที่ผมประหลาดใจไม่ใช่แค่เรื่องนั้นเรื่องเดียว เพราะว่าเด็กสาวที่ใส่ชุดดีไซน์แปลกซึ่งแต่งไปด้วยสีน้ำเงินและสีขาวคนนั้น ถือคทารูปทรงประหลาดซึ่งตรงปลายแผ่กว้างออกเป็นเหมือนช้อนอยู่ในมือนั่นเอง

'นั่นมัน....!? เหมือนกับคทาของสุโมโมะเลยไม่ใช่รีง'

"ยินดีที่ได้รู้จัก พรึมา พลัม ฉันคือ พรึมา อัสปาร์ส" เด็กสาวส่ายผมสีทองยาวอย่างสดชื่นแล้วเอ่ยชื่อออกมา เธอกระโดดพื้บลงจากข้างบนเครื่องฉายภาพ ลงถึงพื้นมาอยู่หน้าพวกเราอย่างงดงาม และยิ้มออกมาด้วยท่าทางมั่นใจ

"ถึงฉันจะมาช้าไปหน่อย แต่ไม่จำเป็นต้องอ่อนข้อให้หรอกนะ รีบๆเริ่มการแข่งขันกันเลยดีกว่า"

"การแข่งขัน....?" อากิฮิเมะพูดอย่างงงงวย แน่่อนว่าแม้แต่ผมก็ไม่เข้าใจความหมายเช่นกัน มันหมายถึงอะไรกันแน่?

พอผมกำลังครุ่นคิด หญิงสาวที่บอกว่าชื่ออัศวารีนั่นก็หันมาทางผมโดยที่ผมไม่นึกมาก่อน

"นั่นคือผู้ติดตามของเธอหรือ? ฮืมมขอดูหน่อยละกันนะ ที แพเรลท์!" ผมไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นแค่พริบตาเดียวหลังจากที่เห็นว่าอัศวารีสัมผัสอะไรบางอย่าง ผมก็อยู่ในมือของเธอแล้ว

"หว่า!!" เป็นไปได้ไงกัน!? จนถึงเมื่อเดี๋ยวนี้ ผมว่าผมยังอยู่บนขาของอากิฮิเมะแท้ๆ!

"ยุ ยุกิจัง!?" อากิฮิเมะก็ตกใจจนส่งเสียงแตกตื่นใจ

"หิ--ม? รูปร่างแปลกทีเดียวเลยนี่" อัศวารีนับผมขึ้นมาถึงระดับสายตา แล้วเพ่งพิจารณาผม รู้สึกเหมือนโดนดูถูกชะมัด....! ผมดันกระเสือกกระสนแล้ว แต่ก็ไม่หลุดเป็นอิสระเลยสักนิดเดียว

"หนอย ปล่อยสิ"

"ค..คินยูกิจึงมาเถอะคะ"

"ทำไมถึงเป็นรูปร่างอย่างนี้กันนะ ดูไม่ค่อยมีประโยชน์สักเท่าไรเลย"

"คินมาเถอะคะ....! ฮึก" พออาากิฮิเมะแทบจะร้องไห้ อัสพาร์สก็ขมวดคิ้ว

"ไม่ใช่เรื่องต้องร้องไห้หรื? ก็แค่ขอรู้สึกหน่อยเท่านั้นเองไม่ใช่หรื?!" แล้วเธอก็ตั้งท่าจะยืนตัวผมไปทางอาากิฮิเมะด้วยสีหน้าราวกับไม่คาดคิดมาก่อน แต่เธอก็ชะงักหยุดมือลง แล้วเผยยิ้มออกมาเหมือนกับนึกอะไรบางอย่างออก

"....แต่ว่า นั่นสินะ ใช้ความสามารถมาเอาคินไปได้ไหม?"

"เอ๋....?"

"ใช้โอกาสนี้แสดงพลังของเธอซะสิ" มันอะไรกันเนี่ย ยัยนี้? อยู่ๆก็ปรากฏตัวออกมา แล้วทำไมถึงมายั่วโมโหแบบนี้ละเนี่ย?

ชุดประหลาด แล้วยังคาอีก ไข่ "สปีเนี่ย" อะไรนั่นที่อาจารย์ศิขารากิจพูดถึงรีเปล่านะ แต่ผมไม่เห็นเข้าใจเหตุผลเลยสักนิดว่าทำไมเธอถึงหาเรื่องกับอาากิฮิเมะอยู่

คงเพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี อาากิฮิเมะเลยกระสับกระส่ายจ้องมองอัสพาร์ส

"ทำอะไรรู้อยู่ละ คงไม่มีทางทำกระทั่งเรื่องง่ายๆอย่างนั้นไม่ได้หรอกนะ"

"เอ่อ....ด แต่.... ยู ยูกิจึง...."

"เฮ้ เร็วสิ"

"ฮือ...." ผมมองอาากิฮิเมะที่น้ำตาขึ้นมากลอยู่ในตา แล้วอารมณ์ก็เดือดขึ้นมา

"อะไรกันเนี่ย เธอ! ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว พูดว่าแต่เรื่องใจร้ายตลอดเลย" พอผมตะโกนพลาถาละวาด ใบหน้าของอัสพาร์สก็ดุตกใจขึ้นมา

"จ ใจร้าย!? กรุณาอย่าพูดเรื่องน่าขายหน้าได้ไหม เจ้าแกะ ฉันแค่พยายามดูให้แน่ใจว่า ฟรีมา พลัม คนนี้เป็นคู่ต่อสู้ที่เหมาะสมกับฉันหรือไม่เท่านั้นเอง!" คู่ต่อสู้ที่เหมาะสม? ยิ่งไม่เข้าใจเข้าไปใหญ่แล้วไอ้ ฟรีมา พลัม นี่มันอะไรกันเล่า!

"พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจเลย!" ตอนที่ผมว่าจะพูดกลับนั่นเอง

"ยู..ยุกิจึง.... คินยุกิจึงมานะค๊า!!" พร้อมกับเสียงดังที่ดังขึ้น อาากิฮิเมะกระโดดเข้ามาหาอัสพาร์สอย่างเต็มแรง

"ร้าย!?" อัสพาร์สเบี่ยงตัวหลบในทันที ส่วนอาากิฮิเมะก็ล้มโครมลงไปที่ช่องว่างระหว่างที่นั่งด้วยแรงที่ใส่ไปมากเกินไป

"สุโมโมะ!"

"ด...เดี๋ยวลี! ทำอะไรนะ อันตรายไม่ใช่หรื?!"

"ก...ก็...."

"แค่ใช้คาถาก็ได้แล้วไม่ใช่หรือ ไม่ต้องทำเรื่องปาเถื่อนอย่างกระโดดเข้ามาก็ได้"

"ก็... จ..ฉันไม่รู้เรื่อง.... ฮึก"

"...เธอ อย่างบอกนะว่าเป็นมือใหม่จริงๆนะ?" ดูเหมือนว่าใจอัศวาริสจะสั่นไหวเมื่อมองอาากิฮิเมะที่นั่งลงไปทีพื้นแล้วเริ่มปล่อยน้ำดาหยดผลอยๆลงมา เธอยกมือขึ้นๆลงๆอย่างพะว้าพะวงใจ ผลสุดท้ายในที่สุดก็เธอพูด "เฮ้อ หยุตรองได้แล้ว!" พลังเดินปรีเข้ามาหาอาากิฮิเมะ

"เอ้า ฉันคืนเกาะนี้ให้ ไม่เอาไปอีกแล้วละ" เธอว่าอย่างนั้น แล้ววางผมลงในมือของอาากิฮิเมะดังปึก "ว้าา ยูกิจัง!" ผมโดนกอดในทันทีทันใด อ อึดอัด

"จริงๆเลย... แบบนี้ก็เหมือนแก๊งคนอ่อนแอไม่ใช่รีไรกัน" อัศวาริสก็มองดูท่าทางอย่างนั้นของพวกเขา เราพาลงถอนหายใจเฮือกใหญ่ จากนั้นก็เริ่มพูดอย่างรู้สึกสงสัย

"แต่แปลกนะ.... เด็กคนนี่คือพริมา พลัง ไม่น่าผิดแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้น ขนาดเรื่องง่ายๆแบบนี้ยังทำไม่ได้....? การหาหยาดแห่งดวงดาวจนเจอก็ชักช้ายืดเยื้ออีก...." ด้วยคำพูดนั้น ผมกับอาากิฮิเมะสะดุ้งทันที

"ฮะ หยาด? จริงสิ หยาดแห่งดวงดาวละ!?" ผมรีบมองไปรอบๆบริเวณนี้ แต่หยาดแห่งดวงดาวหายไปจากแอ่งน้ำซึ่งขนาดใหญ่เสียแล้ว ไม่จริงนะ มันละลายหายไปกับน้ำซะแล้วจ้ะหรือ? ไม่สิ ตั้งแต่ที่มันตกมา เวลาที่ไม่ได้ผ่านไปนานขนาดนั้นสักหน่อย มันต้องเคลื่อนไปอยู่ที่ไหนสักแห่งแล้วแน่ๆ

"ยุกิจัง ทำไงดี...."

"จะ ใจเย็นไว้ ถึงจะมีดก็ตาม แต่ถ้าค่อยๆหาละก็....."

"ค่อยๆหา?" อัศวาริสเอ่ยเสียงเอือมระอา

"ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นเลยนี่ ถ้าใช้คาถาก็ง่ายๆไม่ใช่หรือ" เธอว่า แล้วกระโดดขึ้นไปบนเครื่องฉายภาพอีกครั้ง ตั้งใจจะทำอะไรนะ ระหว่างที่ผมมองด้วยความคิดนั้นเอง เธอก็ตั้งท่าคทาอย่างว่องไว และกล่าวด้วยเสียงอันดัง

"รูเซ รูริ อาเวส!" พร้อมกันนั้น รอบๆอัศวาริสก็ค่อยๆสว่างขึ้นทีละน้อย ลูกบอลแสงหลายลูกปรากฏขึ้นรอบตัวเธอ แสงพวกนั้นกระจายเคลื่อนไปรอบๆพร้อมๆกัน มันเริ่มบินวนไปมาบนอากาศราวกับว่าจะหาอะไรบางอย่าง ผมกับอาากิฮิเมะได้แต่มองดูสิ่งนั้นอย่างพูดอะไรไม่ออก

"เจอตัวแล้ว" อัศวาริสหรีดตาลง เบื้องหน้าสายตานั้น หยาดแห่งดวงดาวเล็กๆกำลังล่องลอยอยู่ด้วยท่าทางที่แกว่งไปมาอย่างไม่น่าไว้วางใจ ต่อจากนั้น อัศวาริสก็ยกคทาขึ้นด้วยท่าทางที่ไม่ใช้แรงใดๆจนแทบจะกล่าวได้ว่าง่ายดายเสียเหลือเกิน

และ...

"พรุๆ ลาติอุส" คำท่ายแตกต่างไปหน่อยก็จริง แต่ดูเหมือนว่านั่นคือ "คาถาแห่งการแยกจาก" ขณะเดียวกัน หยาดแห่งดวงดาวที่ลอยอยู่ที่มุมของห้องโถงก็ถูกดึงฟุบเข้าไปทางอัศวาริส

"โกลขนาดนั้นแท้ๆ...!" ผมเบิกตากว้างอย่างไม่คาดคิด หยาดที่ถูกดึงเข้าไปนั้นค่อยๆลอยลงมาอย่างนุ่มนวลแผ่วเบาตั้งระบาลงมา และในพริบตาต่อมา หลังจากที่ผมเห็นว่าแสงสว่างจ้าระเบิดออกมาแวบหนึ่ง มันก็ลงไปอยู่ในส่วนที่เป็นเหมือนซอกของคทาอย่างสมบูรณ์

อัศวาริสที่เงยหน้าเหลือบมองหยาด หันกลับไปมองทางมุมของห้องโถง

"อาเธอร์!"

"ชะฮับ มาแล้วฮับ!" พร้อมๆกับคำตอบที่ดูกระฉับกระเฉงอย่างประหลาด สุนัขสีดำปรากฏตัวขึ้นจากที่ไหนก็ไม่รู้ ย..ใหญ่....! นี่มัน โดเบอร์แมนอะ!?

อัศวารัสพูดกับผมและอาากิฮิเมะที่กลัวจนตัวหดอย่างตกใจ "ไม่มีอะไรต้องกลัวหรอกนะ อาเธอร์คือผู้ติดตามของฉันเอง"

"ใช่แล้ว ผมไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก?" สุนัขสีดำที่ดูเหมือนจะชื่ออาเธอร์หันมาทางพวกเรา แล้วพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะยื่นขวดแก้วเล็กๆที่คาบอยู่ในปากให้อัศวารัส อัศวารัสหยอดหยาดลงในนั้นดังดิง แล้วปิดฝาในทันที เป็นท่าทางที่เหมือนกับสายน้ำที่ไหลไม่หยุดเลยทีเดียว

"คุณหนูครับ ยอดเยี่ยมไร้ที่ติครับ!" อาเธอร์ส่ายหางอย่างดูมีความสุข

"อ้อ" อัศวารัสพยักหน้าอย่างเย็นชา แล้วหันหน้าหมุนกลับมาทางเรา ผมกับอาากิฮิเมะตัวแข็งก็กอดอย่างอัตโนมัติ อัศวารัสจ้องมองเราเขม็งสักระยะ แล้วก็เอามือแตะสโปกพลงถอนหายใจ

"ฉันไม่ได้เกลียดพวกเธอเท่าไรหรอกนะ แต่... สิ่งๆที่ "สเตล่า สปีเนีย" ควรทำนะ คือการรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวอย่างภาคภูมิ เธอควรจะสานึกตนถึงเรื่องนั้นอีกหน่อยนะ ฟรีมา พลัม" ด้วยดวงตาสีมรกตที่จ้องมอง ทั้งผมและอาากิฮิเมะต่างก็ไม่สามารถพูดอะไรกลับไปได้เลย

"การเข้าร่วมในการรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวด้วยการฝึกฝนแค่ครึ่งๆกลางๆนะ ถือเป็นการลบหลู่ต่อหยาดและสปีเนียนะ รู้ไว้" พอพูดเรื่องที่ยากพูดเสร็จ อัศวารัสก็หันหลังไปทันที

"กลับกันเถอะ อาเธอร์"

"ครับ" และในเสี้ยววินาทีต่อมา ร่างของอัศวารัสกับสุนัขสีดำชื่ออาเธอร์ก็หายไปจากห้องโถง

"อ...อ้อ...." ---ณ ห้องโถงซึ่งกลับสู่ความมืดมิด อาากิฮิเมะน้ำตาาร่วงผลอยๆอยู่

"สุโมโมะ..."

"ไม่ต้องไปใส่ใจเรื่องที่คนที่ไม่รู้ว่าเป็นใครอย่างนั้นพูดหรอก"

'สุโมโมะพยายามอย่างเต็มที่ ผมรู้ดี'

....ทั้งที่ผมมีเรื่องที่ยากพูดมากมาย แต่ผมกลับไม่สามารถเปล่งคำพูดออกมาให้อากิฮิเมะที่ทำทางเศร้าเสียใจอย่างมากได้สักคำเดียว

"ซาคากิซังที่อยู่บนล็อกสองสินะคะ ค่ะไฟประดับอยู่ทางนี้คะ เชิญเลยคะ"

"ขอบคุณมากจ้ะ โฉ่ ทำได้ดีนะเนี่ย"

"ขอบพระคุณมากค่ะ เอ่อ ท่านต่อไปคือ...."

"ผมเป็นคนจากโรงเรียนอนุบาลทัมโปโปะนะครับ...."

"คะ คุณหมัโปโปะ... สามอันสินะคะ นี่คะ อันนี้คะ"

----หลายวันต่อมาหลังจากที่เกิดเรื่องที่หอดูดาว

พวกเรากำลังทำกิจกรรมของชมรมทำสวนที่โรงเรียนหลังเลิกเรียน วันนี้เป็นวันทานาบาตะ การแจกจ่ายไฟประดับที่เตรียมไว้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้นี้คือเนื้อหากิจกรรมของวันนี้

ที่สนามของโรงเรียนซึ่งใช้เป็นที่พักการแจก เรามอบไฟประดับซึ่งเรียงอยู่ในลังลูกฟูกอย่างสวยงามนั้นให้กับมือผู้รับทีละอันๆ เราทำรายชื่อผู้ที่ต้องการล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว การแจกจ่ายของประดับจึงดำเนินไปอย่างเรียบร้อยดี

คุณป้าที่พาเด็กตัวน้อยมาด้วย ผู้คนของสถานรับเลี้ยงเด็ก ผู้คนหลากหลายต่างหมุนเวียนสลับสับเปลี่ยนกันมาคนแล้วคนเล่า

"โอ้ สวยจังนะ ขอขอบคุณค่ะ"

"ของประดับนี้พวกเธอทำเหรอ? ดีจังเลยนะ" ผู้คนที่รับไฟไป ทุกคนต่างยินดี ต่างรับของประดับไปด้วยท่าทางดีใจ กล่าวคำขอบคุณ และกลับไป

....แต่

"ขอบพระคุณมากคะ คะ ท่านต่อไป..."อาากิฮิเมะ หลายวันมานี้ ไม่รู้เรื่องมาตลอดเลย ถึงจะยิ้มอยู่ก็จริง แต่ผมเข้าใจว่าเธอกำลังฝืนตัวเองอยู่

'คงกังวลเรื่องที่ผ่านมาจริงๆละมัง....' นอกจากจะถูกยั่วโมโหโดยใครที่ไหนก็ไม่รู้ หยาดแห่งดวงดาวก็เก็บมาไม่ได้ แล้วยังโดนอีกฝ่ายแสดงพลังสุดยอดเยี่ยมให้ดูอีก ไม่มีทางที่อาากิฮิเมะจะไม่หมดกำลังใจหรอก วันนี้ดูเหมือนจะเป็นวันทานาบาตะที่เธอเฝ้ารอคอยอย่างจดจ่อแท้ๆ....

"สุโมโมะ เหนื่อยเหรอ?" ผมได้ยินเสียงยาเอโนะกระซิบเบาๆ

"เปล่า ไม่เป็นไรหรอกจะ นาโกะจัง"

"งั้นเหรอ เหลืออีกแค่นิดหน่อยแล้ว พยายามกันนะ"

"อืม" ยาเอโนะก็อาจจะรู้สึกตัวแล้วละมัง ดูกำลังเป็นห่วงอาากิฮิเมะเหมือนปกติอยู่ พอเทียบดูแล้วเรา....

---สุดท้าย คืนวันนั้น ผมก็ไม่สามารถปลอบใจอาากิฮิเมะได้เท่าไรเลย หลังจากที่ถูกกลับมาที่ห้องก็เหมือนกัน อาากิฮิเมะท้อใจสลดอยู่ตลอด ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ผมต้องพูดอะไรสักอย่างอีกครั้งหนึ่ง แต่ผมกลับไม่อาจผลักดันออกจากวงจรปกติที่ว่าไม่รู้ว่าจะพูดอะไรได้ และก็อยู่อย่างนั้นไปจนตอนเช้ามาเยือน

'เราที่ไร้ประโยชน์ในเวลาแบบนี้จริงๆ....' ขณะที่ผมมอบของประดับที่ทำด้วยกันทุกคนให้กับผู้คนที่มาเรื่อยๆคนแล้วคนเล่าทีละอันๆ ผมก็แอบถอนหายใจเบาๆออกมา

ตอนที่เริ่มทำการเก็บของ พระอาทิตย์ก็เริ่มลับขอบฟ้าแล้ว พอผมมองดูอาทิตย์ยามเย็นที่กำลังจมลงไปที่อีกฟากหนึ่งของเมือง ใจก็เต้นตึกขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ ทั้งที่วันนี้เป็นคืนเดือนมืด ผมจึงสามารถอยู่ในร่างมนุษย์ได้แท้ๆ.... สงสัยจะกลายเป็นนิสยไปเสียแล้วสิ

"ทสึวานูกิ" ตอนที่ผมกำลังบีบลึงลูกฟูกที่ว่างเปล่าแล้วนั่นเอง ยาเอโนะก็เข้ามาหา

"มีอะไร?"

"ทสึวานูกิ วันนี้บอกว่าอยู่ถึงค่ำได้สินะ?"

"อา อืม อยู่ได้อยู่หรอก"

"ดีจัง ถ้าจัน ขอรบกวนหน่อยนะ ช่วยพาสุโมโมะไปส่งได้รึเปล่า"

"เอ๋!?" คนที่พูดกลับเป็นอาากิฮิเมะ

"นะ นาโกะจัง เอ่อ จันกลับคนเดียวได้นะ?"

"แต่จันเป็นห่วงนะ วันนี้จันมีเรียนวิชาที่สำนัก ก็เลยไปส่งไม่ได้ด้วย" จะว่าไป ได้ยินมาว่ายาเอโนะไปเรียนที่สำนักนากินาตะอยู่นี่นา

"แต่...." สุโมโมะเงยหน้านิดหน่อยมองผม พอสายตามาสบกัน เธอก็รีบก้มหน้าลงไป ---เวลาอย่างนี้ ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ผมก็อาจจะคิดว่าโดนเกลียดอยู่รีใจอะไรอย่างนั้น แต่ช่วงนี้ผมเริ่มเข้าใจขึ้นมาแล้วว่าเป็นเพราะอาากิฮิเมะเป็นคนขี้อายสุดๆและก็ยังเป็นคนที่เกรงใจคนอื่นมากด้วย

"เอาสิ ส่งให้" พอผมพูดสั้นๆออกมา อาากิฮิเมะก็เงยหน้า "เอ๋" มองผม "ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกอายขึ้นมาเลยเปลือยพูดเพิ่มเข้าไป "ถ้าอาากิฮิเมะไม่รังเกียจ...นะ"

"ม...ไม่รังเกียจค่ะ....!"

"ตกลงแล้วนะ ดีจัง" ยาเอโนะยิ้มอย่างวางใจให้อากิฮิเมะที่ส่ายหัวพับๆ

"...ถ้าจัน ขอโทษที แต่รบกวนด้วยนะ จันต้องไปแล้วละ"

"อา"

"จันก็ สุโมโมะ ทสึวานูกิ เจอกันพรุ่งนี้"

"อ อืม แล้วเจอกันนะ นาโกะจัง" ยาเอโนะโบกมือเบาๆ แล้ววิ่งเหยาะๆจากไปทางที่จอดรถจักรยาน

ที่มุมของสนามโรงเรียน มีแต่ผมกับอาากิฮิเมะเท่านั้นที่ยังคงเหลืออยู่

จะว่าไป ที่เหลืออยู่สองคนนี้อาจเป็นครั้งแรกก็ได้ อาากิฮิเมะดูท่าทางเกร็งๆ เธอเอาสองมือวางไว้ที่อกก้มอยู่ด้วยหน้าที่เป็นสีแดงรู้สึกว่า ทางเราก็คงจะเกร็งไปด้วยเลย....

"....อาากิฮิเมะ"

"คั ค่ะ" พรึบ เส้นผมที่ดูนุ่มนวลแดงระดังขึ้น

"ลึงลูกฟูก ทำไ้กับมันดี"

"เอ๋?" สายตาของอาากิฮิเมะหันมาอย่างงงงวย

"ตั้งใจว่าจะทิ้งอยู่หรอก แต่ถ้าเอาไปใช้ในกิจกรรมชมรมอะไรได้บ้าง ก็คิดว่าน่าจะเก็บไว้จะดีไหม

นะนะ"

"อ๊ะ จริงด้วย...นะคะ ถ้าฉันก็ เอาไปเก็บไว้ในที่เก็บอุปกรณ์ตรงแปลงดอกไม้ก็น่าจะ..."

"อาากิฮิเมะ"

"ค ค่ะ"

"ไม่ต้องพูดสุภาพหรอกนะ"

"เอ"

"อยู่ปีเดียวกันด้วย พุดธรรมดาก็ได้" อาากิฮิเมะมีสีหน้าที่ดูตกใจนิดหน่อย จากนั้นก็พยักหน้าหงิก "ค...อะ อืม"

พอผมใส่ลังลูกฟูกที่บีแล้วไว้ที่มุมห้องเก็บอุปกรณ์ อาากิฮิเมะก็พูด "เอ่อ ไหนๆก็มาแล้ว ไปดูสภาพแปลงดอกไม้หน่อยได้มั๊ย..." อย่างกลัๆกัๆ มาถึงที่นี่แล้วก็คงต้องกังวลจริงๆด้วยสินะ

"ได้สิ เราก็คือเป็นห่วงอยู่นิดหน่อยเหมือนกัน" ใบหน้าอาากิฮิเมะแสดงความโล่งใจออกมา

"งั้น เดี๋ยวจะรีบทำให้เสร็จนะ" ผมหยุดทำที่ที่พอพูดเสร็จก็จะมุ่งไปยังแปลงดอกไม้คนเดียวไว้

"ไม่เป็นไรหรอก ไปดูกันสองคนเถอะ"

"จ...จะดีเหรอ?"

"เราก็คือสมาชิกชมรมทำสวนนี่นา" คำพูดนั้นดูเหมือนจะนำผลประหลาดบางอย่างมาให้อาากิฮิเมะ ตาโตของเธอกะพริบปริบๆ

".....อืม" อาากิฮิเมะเผยรอยยิ้มเล็กๆให้ผม

หลังจากนั้น พวกเราก็ดูสภาพของดอกไม้ไปที่ละดอกๆด้วยกัน อาากิฮิเมะจ้องมองเหล่าดอกไม้ที่พวกตนเลี้ยงดูด้วยสายตาที่อ่อนโยนร่าเริงขึ้นนิดหน่อยแล้วละมั้ง อย่างน้อยก็รู้สึกว่าร่าเริงขึ้นกว่าตอนก่อนแจกไฟประดับอยู่หรอก...

"....คือว่านะ เป็นอะไรรีเปล่า?" พอรู้สึกตัว ผมก็พูดแบบนั้นออกไปแล้ว

"เอ?" อาากิฮิเมะมองผมโดยที่ยังก้มตัวอยู่ข้างหน้าพวกดอกไม้

"วันนี้ ดูไม่ค่อยร่าเริงแปลกๆนะ...." ดวงตาสีดำของอาากิฮิเมะเบิกกว้าง หน้าตาบ่งบอกความสงสัยว่าทำไมถึงรู้ได้อยู่

"ข..ขอโทษนะ ทำให้กังวลไปซะแล้ว..."

"ไม่หรอก...." อาากิฮิเมะหลบตาต่ำเพียงแป๊บเดียวเท่านั้น จากนั้นก็พูดพึมพำ "ทสึวานุกิคงเนี่ยยอดไปเลยนะ เข้าใจว่าใครกำลังเศร้าหรือกำลังเหงาได้สินะ"

ไม่ใช่อย่างนั้น ผมเกือบจะหลุดพูดออกไปแล้ว เพราะผมคือ"ยูกิจัง" เลयरู แค่นั้นแหละ แต่เรื่องนั้นมันห้ามพูดนี่สิ....

"....คือว่านะ อย่างที่ทสึวานูกิคงพูด วันนี้ฉันหดหู่ใจนิดหน่อยจริงๆนะ แต่เพราะได้แจกของประดับวันทานาบาตะ ทำให้ผู้คนมากมายมีความสุข ฉันเลยร่าเริงขึ้นมาได้นิดหน่อยนะ เพราะฉะนั้น 'ไม่เป็นไรแล้วละจ๊ะ' เธอว่าฉันแล้วก็หัวเราะเหะๆ แต่ยังไม่เสีย นั่นก็เป็นรอยยิ้มที่มีจุดไหนสักจุดที่ไม่เป็นธรรมชาติอยู่ดี

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ผมกลับพูดได้เพียงแค่ "....จันเหรอ" เท่านั้น เหมือนกับเมื่อคืนเลย เวลาแบบนี้ ผมไม่รู้เลยว่าควรจะทำอย่างไรดี

ถ้าเป็นยาเอโนะละก็ คงพูดอะไรไปลอบละมั้ง ถ้าเป็นอาจารย์คิซารางิ ก็คงมีคำพูดที่ดีกว่านี้ที่จะบอกอย่างแน่อนไม่มีผิด แต่ผม..... ทั้งที่อาากิฮิเมะพยายามเพื่อผมแท้ๆ ผมจะไม่สามารถทำอะไรได้เลยจันเหรอ....?

"ทสึวานูกิคง?" อาากิฮิเมะเอียงคอสงสัยอย่างประหลาดใจ ไม่ได้การ ดูท่าเราจะนั่งเจียบไป ผมว่าจะพูด "ไม่มีอะไร" แต่อยู่ๆผมก็ปิดปากลง

---จริงสิ

"อาากิฮิเมะ"

"อ อืม?"

"ยังมีเวลาไหม?"

"เอ?"

"ถ้าไม่รังเกียจละก็ มาทำของประดับวันทานาบาตะกันไหม.... ของพวกเราเอง" ผมพูดซำๆพลางมองตาของอาากิฮิเมะที่ยอดตัวเคียงกันอยู่

"ของประดับที่ทำไว้แจกไปหมดแล้วก็จริง... แต่พอดิคิดดู จะมีของประดับของตัวเองด้วยก็น่าจะดีนะะ ถ้าอาากิฮิเมะมีเวลาละก็ มาทำกันไหม?" อาากิฮิเมะงงเง้งไปพริบตาหนึ่ง แล้วพูดอย่างกลัวๆ

"แต่ วัสดุเราใช้ไปหมดแล้ว....นะ?"

"เอ่อ.... ใช้นี่ละกัน" ผมหันหน้าไปที่เก็บอุปกรณ์อีกครั้ง ถ้าจำไม่ผิดมันอยู่ตรงนี้.... อ้า เจอละ ผมหยิบกิ่งไผ่บางๆที่วางอยู่บนชั้นมาไว้ในมือ

"อ๊ะ นั่นมัน...." ตาของอาากิฮิเมะจับจ้องใบไผ่ที่โค้งงออย่างอ่อนโยน

"อืม อันที่เล็กเกินไป เลยแยกออกมาไว้ก่อนนะ" พอผมยกขึ้นให้ดูเบาๆ ใบบางๆก็สั่นแกรกๆตามลม

"เพราะจัน ถึงมันจะเล็กไปหน่อย แต่ก็ใช้ทำได้.... เรว่าจันนะ" ขณะที่พูดอยู่ ความมั่นใจผมก็หายไปเรื่อยๆ พอเทียบกับสิ่งที่ใช้ทำของประดับอันก่อนๆ กิ่งไผ่ที่อยู่ในมือดูจะแร้นแค้นมากๆเลย

'แทนที่จะเป็นไผ่ มันให้ความรู้สึกว่าเป็นต้นหญ้ามากกว่าแฮะ.... ไม่สำเร็จละมั้งเนี่ย'

"....ถ้าทำของประดับให้เล็ก อาจใช้ได้ก็ได" ผมได้ยินคำพูดสั้นๆนั้น พอมองดู ดวงตาของอาากิฮิเมะก็กำลังส่องประกายระยิบระยับอยู่

"ถ้าเราทำของประดับให้อันเล็กๆ ต้องได้แน่อนละ ทสึวานูกิคง"

"ง...จั้นเธอ"

"อืม! น่าจะทำขนาดจี้ๆน่ารักได้ละ อ๊ะ เตียวจั้นไปหยิบกรรไกรมานะ!" อากิฮิเมะพูดอย่างตื่นเต้น แล้ววิ่งทะยานไปทางอาคารเรียน

ผมอ้าปากนิดหน่อยยืนมองการกระทำนั้น แล้วเกาแก้มแกรกๆ เอ่อ.... ---ยังงี้ก็ ดูเหมือนว่าไอเดียเราจะสำเร็จแล้วซะ เพราะรอยยิ้มของอากิฮิเมะ เป็นรอยยิ้มที่สดใสเหมือนกับที่ผมเห็นตอนเป็นยุกิจังบ่อยๆแล้ว

อากิฮิเมะกลับมาในเวลาเพียงครู่เดียว

"นี่ละ ฉันยืมมาจากอาจารย์คิซารากินะ" เธอยื่นเครื่องเขียนจำนวนมากมาด้วยรอยยิ้ม

"อืม ...จั้นก็ มาทำระหว่างที่ดวงอาทิตย์ยังไม่ตกละกัน"

"อืม" พวกเรานั่งเรียงกันที่มานั่ง แล้วเริ่มทำของประดับ ผมสอดกรรไกรเข้าไปในกระดาษลายสืออย่างระมัดระวัง แบบเดียวกับเมื่อหลายวันก่อน

แต่ทว่า ที่บอกว่าตัดให้เล็กๆนั้น ค่อนข้างยากพอตัวเลย เพราะมือผมไม่ค่อยชำนาญสักเท่าไร อ๊ะ ตัดเกินอีกแล้ว....

ผมมองโดยไม่ตั้งใจ ก็เห็นอากิฮิเมะใช้กรรไกรอยู่อย่างคล่องแคล่ว อาจารย์คิซารากิบอกว่า "อากิฮิเมะช่างถนัดเรื่องแบบนี้" ก็จริง แต่นี่เก่งจริงๆเลยนะเนี่ย

ผมจ้องมองท่าทางนั้นอยู่สักพักหนึ่ง --- แต่ไม่รู้เมื่อไร ผมกลับจ้องมองหน้าของอากิฮิเมะอย่างไม่ละสายตาเสียได้

ดวงตาโตที่กำลังจ้องมองกระดาษลายสืออย่างจริงจังริมฝีปากที่เม้มลงนิดหน่อย แก้มที่เป็นสีชาๆอยู่เสมอนั้น ตอนนี้มันอาบพระอาทิตย์ยามเย็นจนถูกย้อมเป็นสีส้ม

'ไม่รู้ทำไม พอมองแบบนี้แล้ว อากิฮิเมะเนี่ยมากเลย'

"อ๊ะ โอ้ย" อยู่ๆผมก็สัมผัสถึงความเจ็บปวดที่ปลายนิ้ว ผมเลยส่งเสียงขึ้นมา แยะละ ดันเหม่อไป เลยตัดโดนนิ้วไปนิดหน่อยเลย หยดเลือดไหลตกผ่านลงไปจากนิ้วชี้มือขวา

"เป็นอะไรมั๊ย?หว่า เลือดไหลเธอ! ร.ร.ออเตียวนะ จะรีบเอาพลาสเตอร์...." อากิฮิเมะที่ชะเง้อมองมือผมด้วยท่าทางเป็นห่วง รีบความหากระเป๋าลูกกลอน ผมยังไม่ทันมีเวลาจะพูดว่าแค่นี้เสียเองก็ไม่ใช่ไรแล้ว เธอก็เอาพลาสเตอร์สีชมพูออกมาจากกระเป๋าพกเล็กๆแล้ว

"ใช้นี่เถอะคะ" ผมผงะกับสิ่งที่ถูกยื่นออกมาด้วยสองมือนั้น มันมีลายดอกไม้เล็กๆ แล้วยังภาพวาดตัวละครที่เป็นเหมือนลูกไก่สีเหลืองที่ถูกวาดไว้อยู่อีก แฟนซีเกินเหตุจริงๆ

"เอ่อ...."

"ทสึวานุกิคุง ถ้ากลับไปทีห่อแล้ว จะมีพลาสเตอร์อะไรพวกนี้ไหม?"

"จะมีรีเปล่านะ..." ผมรู้สึกว่ามันมีกล่องพยาบาลสำหรับนักเรียนพักห่ออยู่หรอก แต่ก็ไม่น่าจะเท่าไร

"ถ้าจั้น นี่ ฉันให้ไว้อีกแผ่นนึงนะ ถ้าไม่มีก็ใช้มันนะ" ผมรับกระทั้งอันสำรองมาซะแล้ว... ---แต่ก็ เอาเถอะ ยังไงอากิฮิเมะก็ดูมีความสุขด้วย

"ขอบคุณ" ผลสุดท้าย ผมก็ยอมติดพลาสติกแผ่นชิ้นนั้นแนบสนิทไปกับนิ้วซ้อย่างสงบเสงี่ยม

ในไม่นาน ไฟประดับก็เสร็จสมบูรณ์

"เสร็จแล้ว! ว้าว อันเล็กรักจังเนอะ" อากิฮิเมะยกกิ่งไฟที่ถืออยู่ด้วยสองมือขึ้นมาในระดับสายตา เธอแกว่งของประดับเบาๆแล้วยิ้มกว้าง ดีจัง ดูราเริงขึ้นมามากแล้วสินะ

"อันนี้ ประดับไว้ที่ไหนดีเหรอ?" ท่าทางพูดที่ดูมีความสุขนั้น มีรอยยิ้มที่เผยกว้างเต็มใบหน้าอย่างเป็นธรรมชาติอยู่

"อากิฮิเมะเอากลับบ้านไปก็ได้นะ"

"เอ๋ แต่..."

"ถึงจะประดับไว้ที่ห้องอาจารย์คิซารางิ มันก็คงจะปนไปกับของประหลาดๆใช้ไหมละ ข้างนอกก็น่ากลัวฝนตกด้วย เรือนกระจกก็ขึ้นมากไปหน่อย เราอยากให้อากิฮิเมะเอากลับบ้านไปนะ..."

ฟิบ อากิฮิเมะหลบตาลงมองไฟประดับที่ส่งเสียงเบาๆ แล้วพูดอย่างค่อนข้างลังเล

"....ถ ถ้าจัน ก็ขอทำตามที่ว่า รับไว้....นะ"

"ฮืม"

"ขอบคุณนะ ทสึวานูกิคง ฉันจะรักษาไว้อย่างดีเลยนะ"

"ไม่เป็นไร... แค่ว่าไม่ว่าจะธรรมดาแค่ไหน" ตอนที่ผมพลั้งปากพูดไปนั่นเอง สีหน้าของอากิฮิเมะก็ดูเศร้าลงทันทีแยะละ ไหนๆอากิฮิเมะก็ตั้งใจแล้วแท้ๆ ถ้าไม่พูดเรื่องแบบนั้นไปก็ตืออยู่แล้วเชียะ

"แค่ใบไม้.... ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนะ?" อากิฮิเมะกอดกิ่งไฟแนบที่อกอย่างให้ความสำคัญ

"....ฮืม"

"ฉันตั้งใจมากๆเลย เพราะฉะนั้น ฉันจะรักษามันไว้นะ"

"ฮืม" ผมได้แต่ตอบแบบนี้อีกแล้ว ผมนี่มันพูดไม่เก่งจริงๆ.... ตอนที่ผมรู้สึกหดหู่อยู่ในใจ ไม่รู้ทำไมอากิฮิเมะถึงเริ่มกระวนกระวายขึ้นมา เธอมองมือที่ถือไฟประดับสลับกับหน้าของผม และในที่สุด เธอก็พูดราวกับตัดสินใจได้แล้ว

"เอ่อ ทสึวานูกิคงถ้าไม่รังเกียจ เอ่อ ม.... มาเขียนใบอธิษฐานกันไหมคะ?"

"ใบอธิษฐาน?"

"ฮืม ไหนๆก็.... อดส่ำห์ทำด้วยกันมาแล้ว แล้วยังไงก็เป็นวันทานาบาตะด้วย" อา จริงสิ การเขียนคำอธิษฐานลงในใบอธิษฐานเป็นเรื่องปกติของวันทานาบาตะนี่นะ

"เอาสิ เขียนกันเลย" พอผมพยักหน้าให้ อากิฮิเมะก็แยมยิ้มออกมาทันที

ถ้าเธอมีความสุขกับเรื่องแค่นี้ล่ะก็ ด้วยความยินดีเลย

เพื่อให้เหมาะสมกับขนาดของกิ่งไม้ เราเลยตัดใบโอชิสุฐานเล็กไปด้วย เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้น กิ่งบางๆก็จะรับน้ำหนักไม่ไหวนั่นเอง

จะเขียนอะไรดี ผมถือปากกาแล้วคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เติมพื้นที่แคบๆลงไปด้วยตัวอักษรเล็กๆอย่างระมัดระวัง

"อาากิฮิเมะ เสร็จรึยัง?"

"อืม อีกนิดนึง... อืม เสร็จแล้วละ" อาากิฮิเมะที่ก้มตัวบังใบโอชิสุฐานขนาดมินิอยู่ก็เงยหน้าขึ้น

"จ้ะก็ แขนวกันเถอะ" เราร้อยด้ายผ่านรูที่เจาะไว้เล็กๆ แล้วแขวนห้อยกับกิ่งอย่างช้าๆ เสร็จเรียบร้อย

ทั้งที่ตอนแรกผมคิดว่ามันเป็นแค่ใบไม้ที่ดูแรนแค้นแท้ๆ แต่พอทำแบบนี้แล้วใส่ของตกแต่งเข้าไปแขวนกระทั่งใบโอชิสุฐานเข้าไปด้วย ก็ค่อนข้างดูดีใช้ได้เลยนะเนี่ย

"ใบโอชิสุฐานของทสึวานูกิคุง ขอดูได้มั้ย?"

"เอาสิ เราก็ดูบ้างได้ไหม"

"อืม" ยังไงก็ตาม สิ่งที่ผมเขียนไปคือ "ขอให้ได้พบสิ่งที่ตามหาอยู่" แน่นอน หมายถึงเรื่องของหยาดแห่งดวงดาวนั่นเอง เพราะสิ่งนั้นคือเป้าหมายที่ใหญ่ที่สุดของผมจนกว่าผมจะกลับร่างเดิมได้

"เอ?"

"เปล่า ไม่มีอะไร ...จ้ะ เจอกันพรุ่งนี้" ผมยกมือไม่สูงนักให้อากิฮิเมะที่ดูประหลาดใจนิดหน่อย แล้วกลับหลังหัน

"อืม เจอกันพรุ่งนี้นะ..." ใจผมรู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อยกับเสียงที่ได้ยินผ่านแผ่นหลัง การที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลให้กับอากิฮิเมะนั้นทำให้ผมหงุดหงิดเป็นอย่างมาก ---ผมจะต้องโกหกอากิฮิเมะไปจนถึงเมื่อไรกัน?

ผมเดินดี ๆ ผ่านถนนที่มีตึกรามบ้านช่องอยู่พักใหญ่

....แต่เอาเถอะ ดีแล้วที่อากิฮิเมะกลับมาร่าเริง ตอนที่ผมว่าจะคิดอย่างนั้น ผมก็กลับฟื้นคืนสติของตัวเองไว้

ถึงเรื่องน่าขบขันหลายอย่างที่ฮัสซารัสพูดใส่นั้น ผมคิดว่ามันยังไม่หายไปหมดก็จริง แต่ถ้าเอาความร่าเริงกลับคืนมาได้แม้สักนิดเดียว แค่นั้นก็ดีแล้ว

ผมคิดถึงเรื่องหลายๆเรื่องหลังจากนี้ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะตอนนี้ ผมนะ มีแต่ต้องทำสิ่งที่ทำได้เท่านั้นแหละ....

"อา... จะว่าไป จริงสิ ฮัสซารัสคนนั้น" เธอคนนั้นสรุปว่าเป็นใครกันแน่? คงเพราะผมสงบใจลงได้นิดนึงแล้วละมัง คำถามแบบนั้นถึงผุดขึ้นมาในหัว

วันนี้เกิดอะไรหลายๆอย่าง เวลาว่างก็ไม่มีเหลือ แต่พรุ่งนี้ลองไปถามอาจารย์คิซารางิดีกว่า ถึงจะรู้สึกสงสัยอยู่ก็เถอะว่าอาจารย์จะตอบดี ๆ ให้รู้เปล่า....

ผมคิดอย่างนั้นไปพลางเร่งเดินไปบนถนนสู่หอพัก

เช้าวันรุ่งขึ้น พอผมไปถึงห้องเรียน ก็เห็นอากิฮิเมะกับยาเอโนะคุยกันอยู่ด้วยรอยยิ้ม

พอสายตาประสพกัน แก้มอากิฮิเมะก็แดงขึ้นนิดหน่อย แล้วก็ผงกหัวก้มลงให้ผม ดีจัง วันนี้ก็ดูร่าเริงดี ผมมาถึงที่นั่งอย่างโล่งใจ

ในที่สุด เสียงออดเข้าเรียนก็ดังขึ้น ประตูเปิดออกดังครืด อาจารย์ประจำชั้นก็เข้ามา

....พอนึกว่าจะเป็นอย่างนั้น เฮ้ย คนที่โผล่มามันอาจารย์คิซารางิไม่ใช่หรอ

"เฮ้อๆ ทุกคนนั่งที่ด้วย จะเริ่มโฮมรุมแล้วนะ"

"เอ~ เกิดอะไรขึ้นเหรอ อาจารย์คิซารางิ อาจารย์คาคิล่ะ?"

"อาจารย์คาคิหยุดเพราะเป็นหวัด และครูมาเป็นตัวแทนนะ เอ้า ด้วยประการฉะนี้ วันนี้ครูจะแนะนำนักเรียนที่ย้ายมาใหม่ให้หน่อย~" อาจารย์ตอบคำถามของฟูกามิจืออย่างยิ้มแย้มแจ่มใสสุดๆเพราะอะไรสักอย่าง แล้วผายแขนไปทางประตูห้อง

นักเรียนที่ย้ายมาใหม่? พอผมหันไปมองเด็กสาวที่เข้ามาในห้องเรียนพลางคิดว่าแปลกดีที่ย้ายมาช่วงเวลานี้.....

"อะ...." ผมอึ้งเป็นโง่ไปเลย นันมันเด็กสาวประหลาดที่ผมชนเข้าที่ระเบียงไม่ใช่หรอ

ผมทรงโพนิเทलयาว คิ้วหนาที่ดูเข้มแข็ง วันนี้เธอใส่ชุดเครื่องแบบของโรงเรียน เดินเข้ามาหน้ากระดานดำอย่างแข็งขัน

ผมรีบหลบหน้าลงอย่างฉับพลันทันที ร...รู้สึกแย่มากๆแปบแปบเลยแฮะเดียว แต่เรื่องของเราเนี่ย เธออาจจำไม่ได้ก็ได้...

"ยูคิ โนนะคะ ฝากตัวด้วย" ยูคิที่พูดสั้นๆโดยไม่มีแม้รอยยิ้มกวาดตามองภายในห้องเรียนผ่านๆ ตาคู่นั้นมาหยุดก็อยู่ที่ผม ร...รู้สึกไม่ดีแล้วสิ....

อย่างที่คุณคิด ยูคิยันคิ้วขึ้นแปบเดียวเท่านั้น

"งั้นหรือ คุณอยู่ห้องนี้หรือคะ"

"อ...เอ่อ..." เหงื่อเย็นๆไหลออกจากหลัง สายตาของทุกคนมารวมกันที่ผม เอ๋ รู้จักกันหรือ? เป็นสายตาที่แฝงความอยากรู้อยากเห็นออกมาว่าอย่างนั้น

โดยไม่คำนึงถึงบรรยากาศที่บอกไม่ถูก ยูคิพูดออกมาอย่างเต็มปากเต็มคำไม่ติดขัด

"เจตนาอันแปลกจากคนอื่นของคุณผู้ไม่แสดงความสนใจในชุดชั้นในของเพศหญิง ไหนๆก็อยู่แล้วฉันจะขออนุญาตทำการวิจัยละฝากตัวด้วย" เสียงนั้นแพร่ซึบไปทุกซอกทุกมุมของห้องเรียนที่กลับสู่ความเงียบซึ่งมีทุกคนตั้งใจจะถามถึงคำกล่าวนั้นอยู่

แค่แปบเดียวต่อมา อาจารย์คิซารากิก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังให้ผมได้ยิน

....นี่ผม จากนี้ไปจะเป็นยังไงละเนี่ย?

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>